

Грегоре Александреску

Куче и пале

– Ах, да знаеш колко мразя тези същества,
като вълци, мечки, лъвове и тям подобни,
дето се представят все за благородни.
Туй, че са от знатен произход.
е съвсем естествен ход.
Мойто потекло е същото, но не тръбя това.
Казват, че в културните страни отдава
всяка твар на другата е равна.
Всичко се мени и хората се изтънчиха,
само тука прости самохвалковци се народиха.
Ако става реч за мене, всеки знае,
че лицето ми сияе,
щом и най-нищожна животинка се научи,
„ваша милост“ да ми казва вместо „куче“.

Тъй говореше наскоро с гръмогласен тон
на послушен вол едно домашно псе Самсон.
Паленцето Самураки, дето като зрител
си стоеше отстрана,
чу в какво е чуждата вина,
как осъждат възгордяването, суетите –
и се приближи, за да изрази пред двамата чувства свои:
– Уважавам ви с висока обич, братя мои!
– Ние твои братя? – лавна разгневен Самсон.
Ние твои братя, пале?
Виж ли тоя, като те опала,
ще ме помниш цял живот.
Знаеш ли кои сме ние, та с такъв фасон,
жалко пале, нижеш думички от този род?
– Но нали твърдяхте...
– Млък! – излая кучето. – Не споря със хлапак!
Истината казвам пак:
Не обичам гордостта, от лъвове се пазя,
равенство желая аз, но палетата мразя!

Кучешкият нрав и в хората личи:
равенство желаем само с големци.

КРАЙ

© Иван Коларов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4004>]